

Vihar előtt

A karácsonyi vacsora örömteli esemény volt. Albus, Minerva és Hagrid is csatlakoztak hozzájuk, és Harry rádöbben, hogy mindenki, akit szeret a világon, ott ül az asztalnál. Nem is tudott kigondolni magának jobb ajándékot, mint hogy egyszerűen ott üljön, részeként ennek a furcsa családnak. Tudta, hogy a háború árnya még mindig a fejük fölött lebeg, és hogy amikor visszatérnek Roxfortba, újból visszatérnek az aggodalmak is, amelyek egyfolytában kísértették. De ezen az egy napon boldog volt, és elhatározta, hogy egy ideig mindenről megfeledkezik.

Albus természetesen mindent hallani akart Mardekár könyveiről, ő pedig megígérte, hogy leviszi az igazgatót a Kamrába, hogy megnézze, értékes-e a megmaradt könyvek bármelyike is. Őszintén szólva, nagyon furcsa volt számára még belegondolni is, hogy ő járt a Roxfortnak egy olyan részében, ahol az igazgató nem.

Mindannyian késő éjjelig beszélgettek, de Hagrid, Albus, Minerva és Perselus végül elköszöntek, hogy visszainduljanak a Roxfortba, míg Grangerék felkészültek a zsupszkulcs használatára, amit Albus hozott nekik, hogy hazamehessenek. Mielőtt elment volna, Perselus félrevonta Harryt, hogy négy szemközt beszélhessen vele.

- Meg akartam köszönni, hogy meghívtál, Harry - mondta neki. - Nem gondoltam, hogy jól fogom magam érezni, de élveztem.

Harry rávigyorgott. Az új, megjavult látásával sokkal tisztábban látta az érzelmek finom játékát Perselus szemében. Ha valaki tudta, mit keressen, a férfi arca igazából elég kifejező volt, annak ellenére, hogy ritkán mosolygott.

- Örülök, hogy eljöttél.

- Olyan volt, amelyet reméltél? - kérdezte Perselus kíváncsian, visszaintve a házra. Harry rögtön tudta, hogy miről beszél - tisztán emlékezett a pillanatra, amikor meghívta Perselust.

- Igen - bólintott. - Pont olyan volt, amilyenek egy családot elképzelnék.

Perselus bólintott és megfordult, hogy távozzon, de elgondolkodó pillantással megállt egy pillanatra. - Tudod... a politikai hatalom és tekintély, vagy a társadalmi rangjuk hiánya ellenére, Weasleyék ritka madarak.

Ismerve Perselus véleményét a griffendésekről, ez egy rendkívüli kijelentés volt, de Harry pontosan tudta, mire érti. Perselus családja nem ilyen volt. Nemrég azt mondta Harrynek, hogy a gyűlölet általános jelenség a családokban, és gyakran ez a ragasztó, ami összetartja őket. Nyíltan elismerte, hogy ez nem igaz Weasleyékre.

- Tudom - értett egyet Harry. - De ott, ahonnan én jövök, ti mindannyian ritka madarak vagytok.

Perselus elgondolkodva összehúzta a szemöldökét, de nem mondott semmit. Helyette megajándékozta Harryt, egy nagyon ritka félmosollyal, aztán bólintott, és hazahoppanált. Harry, még akkor is vigyorgott, amikor bement a házba, hogy csatlakozzon Siriushoz és Remushoz a nappaliban.

Albus elintézte, hogy Harry, Hermione, Ron és Ginny két nappal hamarabb térhessenek vissza a kastélyba, mint ahogy a többi diák visszajön a Roxfort Expresszsel. Perselus azon kapta magát, hogy türelmetlenül várja Harry érkezését. Jobban hiányzott neki a fiú, mint gondolta volna. A lakosztálya üresnek tűnt nélküle – és bár soha nem érintette meg az ágyban, amin osztoztak, az éjszakákat is hidegebbnek érezte nélküle.

A szünetből hátralévő idő legnagyobb részét azzal töltötte, hogy átlapozta a könyvet, amit Harrytől kapott. Kétkedett benne, hogy a griffendéles valóban megértette, mit jelent Mardekár Malazár személyes jegyzetfüzete az ő számára. A kéziratban rejlő tudás az egész világon a legkeresettebb titkok közé tartozott, már Albus is türelmetlenül várta, hogy ő maga is elolvashassa. Perselus megígérte neki, hogy megteheti majd, ha saját kezűleg lemásolta. És noha a lycanthropia gyógymódja borzalmasan bonyolult volt, Perselus biztos volt benne, hogy működni fog. Nagy erőfeszítést igényel majd mind tőle, mind Lupintól, de ő hajlandó volt megdolgozni érte, és tudta, hogy Lupin is hajlandó lesz. Már most előre vidáman várta, hogy az eredményeket közlétegyék majd.

Ami azt illeti, azon vette észre magát, hogy alig várja Harry visszatérését. A bájital, amit készített neki, többet tett annál, minthogy meggyógyította a látását - korrigálta a zöld szemek kancsalságát is. Az ostoba szemüvege nélkül a fiú szemrevalóból egyenesen jóképűvé vált. Kétsége sem volt afelől, hogy a roxfordi lányok ájuldozni fognak, mikor visszatérnek. És néhány fiú is.

Meglepő módon Black és Lupin külön is megköszönték neki a bájitalt, amit Harrynek adott. Úgy tűnt, hogy maguk között megállapították, hogy Harry szeme valóban soha nem részesült megfelelő gondozásban, mialatt felnőtt. Nyilvánvaló, hogy a szemüvege, amit éveken keresztül hordott, nem egészen az ő számára készült. Egy szomszédét adhatták oda neki, aki már kidobta azt. Több dioptriával gyengébb volt, mint kellett volna, és csoda volt, hogy Harrynek egyáltalán ennyire jól ment az iskola.

Perselusnak az jutott eszébe, hogy ha Harry ilyen gyenge látással is verhetetlen volt kviddicsben, akkor a saját házában most már semmi esélye sem lesz. Úgy tűnt, hogy amíg Harry nem végez, nem is remélheti, hogy megnyeri a Minervával kötött fogadását. Mint ahogy az is teljesen valószínű volt, hogy Harry professzionális kviddics játékos jövőjéről tett jóslata akár valóra is válhat.

Harry aznap kora délelőtt tért vissza a lakosztályukba. Boldognak tűnt, és meglepően vidámnak látszott, hogy újra a társaságában lehet. Csak néhány percig tartott, hogy kicsomagoljon mindent, aztán ismét elrohant, hogy levigye Albust a Titkok Kamrájába, ahogy magyarázta. Izgatottan, hogy láthassa, Perselus is meghívatta magát, és ők hárman, Ronnal, Hermionéval, Remusszal és Siriusszal kiegészítve együtt töltötték a napot Mardekár földalatti birodalmának felderítésével. Ginny Weasley úgy döntött, hogy nem csatlakozik hozzájuk, mondván, már először is eleget látott a Kamrából.

Harry Pottert hallgatni, ahogy párszaszóul beszél, furcsa élmény volt Perselus számára. Attól az egy alkalomtól eltekintve Harry második évében, a párbajszakkörön, egyikük sem hallotta őt ezt a nyelvet használni. Azelőtt az egyetlen ember, akit Perselus párszaszóul hallott beszélni, Lord Voldemort volt. Az ő szájából a nyelv maga volt a megtestesült a gonoszság – valami végtelenül sötét és félelmetes. Harry szájából hallani riasztó volt, és mindannyiukat megijesztette. Remus, Sirius és Albus még soha nem hallották ezelőtt, és mindannyian csendben, mereven bámultak a fiúra, miközben hallgatták, ahogy sziszegő parancsokat ad, hogy kinyissa a különböző ajtókat a Kamrában.

Perselus számára a hang varázslatos volt, és Harry szájából különösen érzékeny hangzott. Nem volt egyetlen élő mardekáros sem, aki ne irigyelte volna ezt az ajándékot. Perselus szégyenszemre azon

kapta magát, hogy felizgatja a hang, és hálás volt a hosszú talárnak, amit viselt. Egyedül csak Remus vetett rá egy furcsa pillantást, így gyanította, hogy a többiek nem vették észre a reakcióját.

Furcsa volt felfedezni a Titkok Kamráját ennyi griffendélessel. Perselus számára majdhogynem szentségtörésnek számított. Aztán meglátta az óriási baziliszkus tetemét a földön, Mardekár szobra előtt, és megértette, hogy ismét komolyan alábecsülte a fiatalembert, akit elvett. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy tizenkét évesen elpusztított egy ilyen lényt. Az, hogy ezen felül, valahogyan túlélte az állat harapását is, még ha a főnixkőnyek segítségével is, ellentmondott minden logikának.

A griffendélek mind a döglött szörnyeteg köré gyűltek, döfködték és piszkálták, mint valami másodrendű látványosságot, míg Albus, furcsa csillogással a szemében, egyszerűen csak megállt előtte. Perselus látta, hogy az idős férfi megfordul, hogy Harryre nézzen, aki figyelmen kívül hagyva a keresztapja és a legjobb barátai megjegyzéseit, inkább Mardekár óriási szobrát nézte. Perselus bánatot és tiszteletet látott az idős férfi szemében, és aggódva lépett mellé.

- Albus? - mondta csendesen.

- Nem voltam tisztában vele, hogy ilyen lény volt, Perselus - mormolta Albus halkán.

- Nem tűnik lehetségesnek, hogy túlélte - értett egyet Perselus.

- Nem - értett egyet Albus. - Nem tűnik. Viszont Harry rendszeresen megteszi a lehetetlent, nem igaz?

Perselus erre összehúzta a szemöldökét, és azon gondolkodott, hogy mi másra érti ezt Albus. Persze felkutatta a Király Szavát, a varázslatot, amit Harry Roxmortsban használt. De a bűbáj fordításán, és a figyelmeztetésen túl, mely szerint nem használható, mert már nem működik, nem tudott meg semmi jelentőset. Ő, ahogy Granger és Weasley is, maga is kipróbálta a varázslatot, de neki sem sikerült. Fogalma sem volt, hogyan volt képes Harry ezzel egy halálfalót arra kényszeríteni, hogy a társai ellen forduljon. Feltételezte, hogy Albus többet tud, vagy legalábbis sejt, mint amennyit mutat. De Albus Dumbledore-nak mindig is megvoltak a maga titkai.

Perselus Harry engedélyét kérte, hogy bájitalhozzávalókhöz begyűjtse a baziliszkus tetemét. És ez úgy tűnt, megijesztette a fiatalembert.

- Miért engem kérdezel? - csodálkozott hangosan.

- Minden törvény szerint téged illet - magyarázta Perselus egyszerűen. - És egy vagyont ér, ha tudni szeretnéd.

Harry meglepődött erre, de leintette.

- Hát, tudod, hogy nekem semmi hasznom belőle. Legyen a tied.

Mikor már biztos volt benne, hogy a griffendélek nem óóóóznak és áááááznak többet a szörnyeteg fölött, magához rendelte két házimanóját, és elkezdte velük a maradékok összegyűjtésének nehéz feladatát.

- A könyvtárterem azon túl van - magyarázta Harry, miközben Mardekár szobrának szája felé intett. Mindannyian magukkal hozták a seprűiket, és követték Harryt. Ott a nap legnagyobb részét azzal töltötték, hogy átnézték a hátramaradt könyveket. Remus, Albus, Hermione és Perselus, mindannyian

a mennyben érezték magukat a felfedezéstől. Sirius, Ron és Harry viszont a nap nagy részét azzal töltötték, hogy Robbantós Snapszlit játszottak a sarokban.

Perselus és Albus a következő nap Albus irodájába zárkózva átolvasták a könyveket, amiket Mardekár kamrájából elhoztak, mialatt Remus és Sirius a Tiltott Rengetegbe mentek, hogy beszerezzék azoknak az összetevőknek a hosszú listáját, amelyeket Perselus szükségesnek vélt a farkaskór elleni bájital kísérleteihez. Hagyták, hogy a négy fiatal griffendéles a napot a kviddicspályán töltsse, hógolyóháborúval - a fiúk a lányok ellen.

Albus és Perselus végül lejöttek vacsorázni pont, amikor Remus és Sirius is visszatértek az erdőben tett kirándulásukról. Mielőtt leültek volna enni, Perselus átnézte az alapanyaglistát, és ellenőrizte, hogy minden fontosat megtaláltak-e. Habár Sirius soha nem volt valami jó bájitaltanból, Remus legalább tudta, hogy mit csinál, és mindent megfelelően elraktározott.

- Hol vannak a gyerekek? - kérdezte Minerva, mikor bejött a Nagyterembe, hogy csatlakozzon hozzájuk vacsorára.

Perselus erre felnézett, és most először vette észre, hogy egyik fiatal griffendéles sem jött be a hidegről. Kint már sötét volt, és szokatlan volt, hogy még nem tértek vissza. Éppen indult volna, hogy megkeresse őket, mikor a terem ajtaja kicsapódott, és Perselus megdöbbenésére, a testvére, Diana rohant be nyomában Hagriddal.

- Perselus! - kiáltotta. Sötét tekintetében vadság és kétségbeesés örvénylett. - Nem tudtam megállítani!

Hideg félelem hullámozott végig Perselus testén.

- Diana?

Megfogta a testvére karját, és vadul megrázta.

- Miről beszélsz? Megállítani? Kicsodát? Ha ennek valami köze van Juliushoz...

- Megpróbáltam megállítani - bizonygatta a nő sápadt arccal és rémült pillantással. - De nem tudtam! Elvitték Harryt!

Perselus nem várta meg, hogy többet halljon. Úgy rohant ki a Nagyteremből, mint akit puskából lőttek ki, Sirius Blackkel és Remus Lupinnal szorosan a nyomában. Minerva és Albus közvetlenül mögöttük jöttek, így mindannyian a kviddics pálya felé loholtak, ahol a fiatal griffendélesek játszottak. Már szurokfekete volt odakinn minden, és csak félhold világított fenn az égen. Albus néhány varázsfényt küldött a magasba, hogy megvilágítsák az útjukat, miközben a havas udvaron rohantak végig a pálya felé. Ahogy közeledtek, Perselusnak elakadt a lélegzete. A pálya felkavart haván testeket látott mozdulatlanul feküdni. Ez eszébe jutatta azt a szörnyű pillanatot, amikor visszatért Roxfortba, és ugyanezt a pályát halálfalók és aurorok holttesteivel borítva találta. De ezúttal nem voltak sem égésnyomok, sem vér. Csak három mozdulatlan alak feküdt a hóban.

Perselus rögtön látta, hogy Harry nincs közöttük, és mikor elérte az első testet, térdre esett, hogy megfordítsa. Hermione Granger sápadt, mozdulatlan arca hideg volt, de mikor a torkához nyomta az ujjait, érezte a lány lassú, de biztos szívverését.

- Életben van - mondta a többieknek megkönnyebbülve, miközben Remus és Sirius ellenőrizték a két Weasley gyereket.

- Ők is - jelentette ki Sirius, és kétségbeesetten nézett körbe, hogy valamilyen jelét találjon Harryről. Rögtön kutyává változott és szaglászni kezdte a talajt körbe-körbe.

Perselus azonnal felállt, és ismét megragadta Dianát.

- Ki tette ezt? - követelte. - Ki vitte őt el? Julius volt?

A megfigyelőbűbáj, amit Juliusra küldött, nem jelzett semmit, de feltételezte, hogy a testvére talált rá valamilyen megoldást.

Diana kissé összezavarodott, aztán gyorsan megrázta a fejét.

- Nem, Perselus. Alrik volt. Alrik vitte el.

Egy pillanara semmi értelmét nem látta Diana szavainak. Merlin nevére, miért vitte volna el Alrik Harryt? Nem kedvelték egymást, de Perselus meg mert volna esküdni a saját életére, hogy Alrik nem volt, és soha nem is lesz hűséges a Sötét Nagyúrhoz. Perselus gyanús múltja okozta a távolságot közte, és testvérének férje között.

- Miért? - sziszegte. - Miért tenne ilyet? Mit ártott neki Harry?

- Semmit - mondta neki Diana. - Ennek nem sok köze van Harryhez. Azért vitték el, hogy Britannia minisztériuma kénytelen legyen elismerni a vértartozást, amivel Winter Landsnek tartoznak. Tűsznek vitték el.

Winter Lands vértartozása? Perselus csak halványan emlékezett a dologra. Halvány említésekre Alriktól, amikor visszajött, hogy elvegye Dianát. De Perselus akkor épp nem volt beszélő viszonyban egyik családtagjával sem, és soha nem is ismerte meg az egész történetet. Az, hogy Harryt belerángatták ebbe az örülségbe, elfogadhatatlan volt.

- Hova vitték őt, Diana?

- Bifrost Hall-ba - állította Diana.

Perselus szíve kihagyott.

- Az Winter Lands központja! - kiáltotta. Sem repülni, sem hoppanálni nem tudnak a Winter Lands-be. Az egyetlen út az volt, hogy áthajózzanak a hideg Északi-tengeren, ami veszélyes vállalkozás tél közepén. Kétségbeesetten fordult Albushoz.

- Megtudok mindent, amit lehet a Minisztériumtól - ígérte neki Albus, és ő tudta, hogy Dumbledore elrendezi ezt a vértartozás dolgot. - Ti hárman menjetek Harry után, és hozzátok haza.

Egy gyors pillantás a háta mögé bebizonyította, hogy a hármat Albus rá, Blackre és Lupinra értette. A sötét, dühös pillantás, a két Tekergő szemében szokatlanul megnyugtató volt Perselus számára. Életében először hálás volt, hogy ez a két férfi van az oldalán. Tudta, hogy erre a küldetésre nem is lehetne jobb társasága.